

Hvis jeg havde
ligget lunt på den
klippe, som kimbrenes skibe
brugte, da de malede sig
blå,
havde jeg set en traneflok
højt oppe
som barn
og ikke talt prikker og streger
forfra når morgenen kom
og fået sår
i ryggen.

Der hvor granitten
støder ind i
blodet,
slår vanviddet ud.

Dagen og natten
veksler, så jeg hele tiden
går lige
ud og ind
til krigens jubelskib.
Døden
flyver forbi som en fugl
over den store slagmark
bag stenene
hvor vi legede
sol og måne.

For første gang i verden
møder vintren sommeren,
tager afsked med barnet.

Veje fødes som årstider.
Hvide og ubetrådte
går vi i ring
som før og månen
er ny.
Ingenting er mere forbi.

